

skatteåret 1960-61 med visse ændringer, for så vidt angår det i § 22 omhandlede nedslag i indkomstansættelsen, jfr. forslagens § 5.

Herudover indeholder forslaget forskellige nye regler, nemlig forslagens § 2 om fradrag i indtægt ved erhvervsmæssig virksomhed af visse udgifter til rejser, reklame og lignende, § 3 om fradragsret for gaver til foreninger, stiftelser, institutioner m. v. med almenvelgørende eller almennyttigt formål, § 4 om fradragsret for udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, § 7 om skattemæssig forsørgerstilling for personer, der er fyldt 65 år, samt § 9 om nedsættelse af skatten her i landet i tilfælde, hvor der er betalt skat i udlandet.

Endelig foreslås der visse ændringer af de i §§ 22, 23 og 26 indeholdte regler om kommunernes opdeling i grupper med henblik på størrelsen af nedslaget i den skattepligtige indkomst for folkepensionister m. fl. samt størrelsen af børnefradrag m. m.

Der henvises i øvrigt til nedenstående bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer.

Til § 2.

Efter de gældende regler kan udgifter til rejseomkostninger m. v. kun fradrages ved indkomstopgørelsen, når der er tale om udgifter i forbindelse med salg til lande, hvor den pågældende virksomhed allerede har oparbejdet et marked. Derimod indrømmes der ikke fradrag i de tilfælde, hvor sådanne udgifter afholdes med henblik på oparbejdelse af nye eksportmarkeder. For at fremme bestræbelserne for at forøge eksporten, foreslås det at åbne mulighed for fradrag af erhvervsdrivendes udgifter til rejser m. v. med det formål at opnå salg af virksomhedens varer og tjenesteydelser i det løbende og de efterfølgende regnskabsår, uanset om der er tale om udgifter i forbindelse med nye eller allerede bestående markeder. Bestemmelsen i stk. 1 tager sigte herpå.

Da kooperative virksomheders skattepligtige indkomst som hovedregel opgøres som en fast procent af formuen, er der i stk. 2 indsat en undtagelsesbestemmelse for disse virksomheder. Herefter kan kooperative virksomheder kun opnå fradrag for de her omhandlede udgifter i det omfang, de vedrører indkomst, der opgøres efter skattelovgivningens almindelige regler, d. v. s. for så vidt angår produktions- og salgsforeningers indtægt ved detailsalg fra butik o. lign.

Bestemmelserne foreslås indsat som ny § 8 i lovbekendtgørelsen. Den hidtidige her indeholdte bestemmelse om fradrag for mindre renteindtægter ophører efter sit indhold at have gyldighed med

udløbet af skatteåret 1959-60. Dette fradrag er nu afløst af fradrag for indskud på kapitalbindingskonti, jfr. afsnit II i lov nr. 150 af 28. maj 1958 om beskatningen af renteforsikringer m. v.

Til § 3.

Bestemmelsen tager sigte på at tilskynde skatteyderne til at yde gaver til foreninger og institutioner m. v., der har almenvelgørende eller almennyttige formål, idet ydelsen af sådanne gaver efterhånden må kunne medføre, at det offentlige tilskud til disse formål kan sættes ned. Det foreslås derfor, at der indrømmes ret til ved indkomstopgørelsen at fradrage beløb, der ydes udover 200 kr. årligt til sådanne foreninger m. v. dog ikke over 1 000 kr. Man har dog ment, at fradragsretten bør gøres betinget af, at vedkommende forening m. v. har opnået godkendelse af finansministeren som berettiget til at modtage gaver med den nævnte skattemæssige virkning. Bestemmelsen om, at gaver under 50 kr. lades ude af betragtning, er foreslået af praktiske grunde.

Ved afgørelsen af, om en forening m. v. kan godkendes, er det tanken, at kun foreninger m. v., hvis midler ifølge vedtægts- eller fundatsmæssig bestemmelse praktisk taget udelukkende anvendes i almenvelgørende eller på anden måde almennyttigt øjemed, kan komme i betragtning. Det skal dog ikke være tilstrækkeligt, at formålet i almindelighed anerkendes som velgørende eller nyttigt. Det må tillige kræves, at den virksomhed, vedkommende forening m. v. udøver, ikke blot omfatter personer inden for et lokalt, eller på anden måde stærkt begrænset område. Foreningens virksomhed må være til fordel for en videre kreds af personer, f. eks. i hele landet eller større dele af dette.

Til § 4.

Efter de gældende regler kan udgifter til befordring mellem bopæl og arbejdsplads i almindelighed ikke fradrages ved indkomstopgørelsen, men der er i skattedepartementets cirkulære af 23. december 1955 vedrørende ligningsloven for skatteåret 1956-57 fastsat regler, hvorefter der er mulighed for bevillingsmæssigt at indrømme et nedslag i indkomstansættelsen, når den årlige udgift til sådan befordring overstiger 600 kr. For at fremme bevægeligheden på arbejdsmarkedet har man fundet det rimeligt at afløse disse bestemmelser med en regel, der giver ret til fradrag af den del af den årlige udgift, der overstiger 600 kr. Ved fradragets beregning skal lægges til grund, hvad befordringen koster med offentlige befordringsmidler.

Det foreslås endvidere, at hverken dette fradrag